

Overweging Gerardus Majellakerk Overdinkel

Zondag jaar A 6 augustus 2023 - **Gedaanteverandering van de Heer "In het licht"**

Daniel 7, 9-10.13-14 / Psalm 97 / 2 Petr. 1, 16-19 / Mt. 17,1-9

De afgelopen dagen, vanaf dinsdag t/m vandaag, worden de Wereldjongerendagen in Lissabon, Portugal, gevierd. Het grootste katholieke jongerenfestival ter wereld, waar wel een miljoen jongeren bij elkaar is om samen hun geloof te vieren, de paus te ontmoeten en elkaar te inspireren.

Dat moet wel een uitzonderlijk moment zijn, een piekervaring. Zoveel energie, enthousiasme en saamhorigheid; het plezier spat van het scherm als je er naar kijkt!

Wat zullen ze daar graag nog even willen blijven, hun tenten daar willen opslaan, dat gevoel willen vasthouden. Als je zo in de wolken bent wil je dat het nooit meer over gaat!

Petrus, Jakobus en Johannes waren maar met hun drietjes toen ze boven op die berg waren en zo'n piekervaring meemaakten. Geen gejuich, geen gezang, maar diep ontzag bij het zien van Jezus, toen hij oplichtte te midden van Mozes en Elia. Een moment dat diepe indruk op hen maakte, een moment dat ze ook vast wilden houden. Het liefst zetten ze daar hun tenten op en wilden ze daar blijven.

En dan komt toch een moment dat het voorbij is. Zo'n ervaring blijft echter altijd in je hart en kan je transformeren. Die ervaring, die saamhorigheid, pakt niemand meer van je af. Je kunt je er aan optrekken en het kan je kracht geven - wanneer je eraan terug denkt op moeilijke momenten. Als een gevoel van heimwee - en ook als een moment van inspiratie.

Het thema van de Wereldjongerendagen is dit jaar: "Maria stond op en ging met spoed op weg". Ze had net van de engel Gabriel te horen gekregen dat ze moeder zou worden van de Heer en prompt zei ze 'Ja!'. En ging haar vreugde (en ongetwijfeld ook haar verwarring) delen met haar nicht Elisabeth. Bij een lotgenote van een andere generatie voelde ze zich verbonden en zocht ze steun.

Het wonder van de zwangerschap konden ze delen, de belofte van nieuw leven, de vreugde om het uitverkoren zijn en ook de zorgen of alles wel goed zou komen, of ze wel geloofd zouden worden. Zorgen om hoe het te dragen zou zijn, hoe het te verdragen zou zijn, hoe ze ontvangen zouden worden binnen de gemeenschap.

Waar zijn wij vol van? Welke vreugde willen wij delen? En wat kan ons dan plotseling beklemmen, zoals bij Petrus, Jakobus en Johannes? Soms kan een wolk onze vreugde plotseling overschaduwen - angst om de toekomst, angst om verder te gaan.

We worden dan door het 'Ja' van Maria wakker geschud. Vreugde en angst voor het onbekende moeten ons niet belemmeren op te staan, op weg te gaan. We moeten ons niet laten verlammen door angst, maar steun zoeken bij elkaar; elkaar willen ontmoeten en ons

geloof, onze twijfel en ook onze vreugde en onze inzichten - delen met elkaar! Met het licht van Christus zijn wij sterk genoeg om alles te dragen, uit te dragen en te verdragen.

God geeft een duidelijke boodschap: luister naar Jezus, zijn geliefde Zoon. En Jezus zegt vervolgens: Wees niet bang!

Verblind als we kunnen zijn door het licht, ons daar door schrik van af kunnen wenden, impulsief, onze ogen er voor dichtknijpen, kunnen we onze vreugde laten overschaduwen. Maar God wil dat het licht is in ons leven, Hij kan het vuur in ons aansteken.

En soms, bij zulke bijzondere ervaringen als bij de leerlingen op de berg, bij Maria die bezoek kreeg van de engel, bij de jongeren in Portugal, kan het gebeuren dat we opeens dat goddelijke licht zo ervaren, dat dat vuur in ons gaat branden, dat we dat innerlijke, goddelijke vuur, uit kunnen dragen en er anderen mee kunnen bemoedigen. Een vuur dat nooit meer dooft. Als teken van hoop in het dal van ons leven.

Het is moeilijk om vertrouwen te stellen in een God die tegenwoordig niet meer vanzelfsprekend aanwezig is. In een God die onzichtbaar is, die zo heel Anders is dan wijzelf, zo Anders dan wie we ook kennen. In een God die het goed met ons voorheeft en ons nabij wil zijn en af en toe oplicht in ons bestaan, maar die ons niet kan behoeden voor verdriet en verlies, voor pijn en onheil.

Dat heeft Maria zelf ook aan den lijve ondervonden: haar werd de Heer beloofd en ze kreeg een Mensenzoon die anders was dan wie ook; iemand die haar vervulde met liefde en trots en troost, maar die haar niet kon beschermen tegen alle smarten die ze moest ervaren.

God is een onkenbare God die zich kenbaar wil maken, die ons wil verlichten, ons wakker wil schudden en ons oproept te luisteren. Niet naar alle rumoer om ons heen en naar alle mensen die het beter weten. Maar naar Jezus zelf, Gods Zoon, die toch ook helemaal mens was. God met ons... ís!

Vandaag maakt God zich kenbaar. En hoe! Jezus wordt helemaal in de schijnwerpers gezet, te midden van Mozes, die Gods wet mocht openbaren en van Elia, de profeet die als een stem in de woestijn, als een Johannes de Doper opriep tot bekering, naar de Verlosser wees.

Het gebeurt kort voordat Jezus naar Jeruzalem zal gaan en eerst toegejuicht en vervolgens verraden en gekruisigd zal worden. We zien in deze luister een verwijzing naar de doop in de Jordaan, naar zijn kruisiging en naar zijn opstanding met Pasen. Een weg waarin Hij zich van God verlaten voelt, en die toch geen doodlopende weg is; die uiteindelijk een weg blijkt van nieuw leven voor ons allemaal.

Petrus, Jakobus en Johannes zagen dat het goed was. Ze waren meegegaan die berg op. Hadden 'Ja' gezegd en mochten dat wonder van nabij meemaken. En zo in de wolken als ze waren toen ze Jezus in het licht zagen, zo bang werden ze toen ze Gods stem hoorden.

Als een plotselinge donder bij heldere hemel werden ze overrompeld en doken ineen, vervuld van vrees. Waar kwam die stem opeens vandaan? Ze werden wakker geschud.

Wakker geschud met de opdracht naar Jezus te luisteren. Omdat Hij iets te vertellen heeft. Een blijde boodschap, een boodschap van leven, van barmhartigheid, van nabijheid. Een verhaal over hoe God, zo onzichtbaar en onkenbaar als Hij is, toch met ons begaan is en ons niet alleen laat. Ook niet op ónze weg naar Golgota, op onze levensweg met angsten en onzekerheden, verdriet en verlies.

De leerlingen konden het amper geloven. En kunnen wij het eigenlijk wel geloven? Geloven dat het geen droom, geen begoocheling is? Petrus drukt ons op het hart dat het géén bedachte mythe is! Geloven wij dat Jezus Gods Zoon is, dat hij profeet is, vervulling van de wet, een blijde boodschap verkondigt? Er is immers zoveel ellende heel aanwijsbaar in onze wereld: oorlog, klimaatverandering, geweld, lijden, ziekte en dood - onze eigen zorgen.

God begrijpt wat er in ons omgaat. Jezus, die zo dicht bij zijn Vader stond, kwam in beweging en raakte de leerlingen aan en verzekerde hun dat ze niet bang hoefden te zijn.

Met zo'n lief gebaar van troost: 'Sta maar op en wees niet bang'.

Dat hebben we soms even nodig: een hand op onze schouder, een woord van bemoediging, een zachte aanraking, een lieve stem.

God is dan niet meer ver weg: niet meer oogverblindend, maar op ooghoogte, dichtbij, warm, als een vuur in ons hart. En zo wil Jezus bij ons zijn. Dichtbij ons. Hij gaat samen mét ons die berg weer af en doet voor hoe we om kunnen gaan met tegenslag. Hij laat ons niet alleen.

Met Hem, met zijn vuur en zijn liefde, kunnen we moed houden en volhouden ondanks alles wat ons overkomt. Bij zijn kruisweg komt hij mensen tegen die hem troosten, hem meehelpen zijn kruis te dragen, zijn moeder die hem niet verlaat, zijn vrienden.

En dat geldt ook voor ons: we zijn niet alleen. Die ervaring op de berg verlicht ons; Gods belofte dat we niet bang hoeven zijn straalt op ons af en maakt God waar en waarachtig. Wij mogen dat uitstralen naar anderen en anderen zo bemoedigen. Die herinnering aan dat licht, die herinnering dat we er niet alleen voorstaan, mag ons, mag iedereen sterken.

Net als Maria weten ook wij niet wat ons te wachten staat. Maar we mogen onze twijfels delen - met anderen en in gebed, in het vertrouwen dat God ons ziet en hoort. In gebed kan Jezus telkens weer oplichten. Dan komt er meer ruimte in ons voor Hem, dan groeit God in ons en kunnen we hem uitdragen in deze wereld.

Jezus is ons nabij en gaat met ons mee die berg af. We komen mensen tegen met wie we óp mogen trekken. Want ja, we moeten het hier doen, onder aan die berg, in het alledaagse leven, met elkaar. We zijn niet altijd in de wolken.

Maar als we bidden en luisteren naar Jezus' woorden en ons die eigen maken, dan wordt zijn woord vlees in ons en kunnen we het leven aan. In geloof, in hoop en in liefde.

Aan God mogen we ons optrekken. Met Jezus kunnen we opstaan en samen optrekken. Licht is de belofte van God voor nu en na ons leven. Amen.